

„Dobrý den,“ řekla holčička a hlas se jí trochu třásl strachy. Jmenovala se Chloe. Bylo jí teprve dvanáct a ještě nikdy s žádným tulákem nemluvila. Její matka jí zakázala hovořit s „takovou sebrankou“. Matce se dokonce ani nelíbilo, když si její dcera povídala s dětmi z místních domů pro sociálně slabé. Ale Chloe si nemyslela, že pan Smrad'och je sebranka. Myslela si, že je to člověk, který by možná mohl vyprávět zajímavý příběh – a příběhy Chloe milovala ze všeho nejvíc.

Každý den mýjela pana Smrad'ocha a jeho psa v rodinném autě cestou do drahé nóbl školy. Ať svítilo slunce nebo sněžilo, vždycky seděl na stejné lavičce se psem u nohou. A Chloe, uvelebená se svou příšernou mladší sestrou Anabelle na pohodlném koženém zadním sedadle auta, se na něj dívala z okna a přemýšlela.

Hlavou jí táhl asi tak milion myšlenek a otázek. Kdo to je? Proč žije na ulici? Měl někdy domov? Co ten jeho pes jí? Měl nějaké přátele nebo příbuzné? A jestli ano, vědí, že je z něj bezdomovec?

Co dělá o Vánocích? Kdyby mu člověk chtěl

poslat dopis, jakou adresu by napsal na obálku? „Lavička, však víte která, ta za rohem od autobusové zastávky“? Kdy se naposled koupal? A je možné, že se doopravdy jmenuje pan Smrad'och?

Chloe byla z těch dívek, které jsou nejradši samy se svými myšlenkami. Často sedávala v posteli a vymýšlela si příběhy o panu Smrad'ochovi. Takhle o samotě ji napadaly nejrůznější fantastické historky. Třeba je pan Smrad'och starý odvážný námořník, který získal desítky vyznamenání za statečnost, ale prostě si nedokázal zvyknout na život na souši. Nebo je to možná světově proslulý operní zpěvák, který jednoho večera, právě když zpíval nejvyšší tón těžké árie v londýnské Královské opeře, ztratil hlas a už nikdy nezaspíval ani notu. A třeba je to ruský tajný agent, který v tomhle složitém tuláckém převleku špehuje obyvatele města.

Chloe o panu Smrad'ochovi nevěděla vůbec nic. Ale ten den, co na něj poprvé promluvila, věděla jistě, že tu pětilibrovku, kterou drží v ruce, potřebuje on mnohem víc než ona.